

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΜΟΛΔΑΒΑ

ΗΤΟ κυριακή κ' έταξείδευα επάνω από τὸ Γαλάτσι. Ἦτο τόσος κόσμος συναγμένος σ' ἓνα χωριό, ποῦ τῶλεγαν Μπαρμπόσι, ὥστε ὅταν ἔμαθα πῶς εἶχαν γάμον, κατέβηκα ἀπὸ τὸ τραῖνο. Ὁ δήμαρχος υπάνδρευε τὴν κόρη του. Καὶ ἀπ' ὅλα τὰ χωριά τῆς Βλαχιᾶς καὶ τῆς Μολδάβας, ὅπου συνορεύουν, κατέβηκαν κορίτσια μὲ πολύχρωμες στολές, γυναῖκες μὲ ποδιές ποικιλοκεντημένες, ἄλλοι χωριανοὶ μὲ τῆς ἑορτάσιμες στολές καὶ ἀνάμεσά τους μερικοὶ μὲ ἐνδυμασίες εὐρωπαϊκῆς ἐπίσημης, τόσοι πολλοὶ ποῦ ἐγέμισε τὸ σπίτι, ἐγέμισε κι' ὁ δρόμος.

* *

Ἦ, τὰ κορίτσια τῆς Βλαχιᾶς μὲ τὰ γέλια, μὲ τὰ ὑποπτα κινήματα καὶ τὸ θράσος ποῦ σὲ ὀμιλοῦν. Ὅλα μὲ φωνές καὶ μὲ πηδήματα ἔτρεχαν ἐπάνω κάτω.

Ὅταν ἐφθάσαμε, ἡ μουσικὴ ἀπὸ τσιγγάνους ἔπαιζε στὸ σπίτι τοῦ δημάρχου.

Ἐξω δέκα παληκάρια στὴ γραμμὴ μὲ τὰ τουφέκια ἐζητοῦσαν τὸ ἐλάφι. Ὁ πρῶτος τσιγγάνος τραγουδεῖ καὶ τὰ βιολιά τὸν ἀκολουθοῦνε συνοδεύοντας τὸ τραγοῦδι του :

Κόρη γλυκειὰ σὰν ὁδοζάχαρι
γιατί τὰ βλέφαρά σου σιάζουν;
καὶ σὺ ἀρχόντισσα τί κούβεις τὸ ἐλάφι;

Τὰ παλληκάρια στὴν γραμμὴ πυροβολοῦνε στὸν ἀέρα.
Τὸ πρῶτο λέγει στὴν κυρά:

δός μας τὸ ἐλάφι!

Ἀγροτικὴ διασκέδασις ἐν Μολδαυᾷ.

καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι τὸ κλειστὸ ἡ μάννα του φωνάζει: πῶς
ἔχουν ἄδικο οἱ κυνηγοὶ κ' ἐλάφι δὲν ὑπάρχει.

Δὸς κυρὰ ἀρχόντισσα,
δός μας τὸ ἐλάφι

λέγει τὸ δεύτερο τὸ παλληκάρι. Καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ παρά-
θυρο μιὰ σκέλεθρο γρηγά, σὰν νᾶναι ἐλαφίνα.

— Σούτου! φωνοῦν οἱ κυνηγοί. Νᾶβγη τὸ ἐλάφι!

Καὶ ὁ τσιγγάνος πάλιν τραγουδεῖ:

αὐτὴ ἔχει χρυσὰ μαλλιά,
ἔχει κοράκιον μάτια!
μαργαριτάρια ἔχει σιτὸ στόμα της
καὶ κερασένια χεῖλη!

ἔχει λαϊμὸν καμαρωτὸ
 σὰν κύκνον
 καὶ πρόσωπο ἀστροαφιερὸ
 φεγγάρι!

Ὁ κόσμος ὅλος περιμένει καὶ τὰ παιχνίδια παίζουν
 μόνα.

Καὶ ἀπὸ μέσα μιὰ φωνὴ ἀκούεται ποῦ τρεμοσβύνει :

γὰ τραγουδήσω θέλετε γλυκὰ γὰ τραγουδήσω ;
 θὰ κινηθοῦνε τὰ νερά, τὰ ἔλατα θὰ σκύφουν,
 θὲ ν' ἀντηχήσουν τὰ βουνὰ καὶ μὴ ξεπνήσῃ
 τὸ στοιχειὸ ποῦ μέσα τους κοιμᾶται.

Χορὸς χωρικῶν ἐν Μολδαύᾳ.

Ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἡ νύμφη βγαίνει.
 Ἐξῆ κορίτσια τὴν ὀδηγοῦν ἐμπρὸς καὶ ἔξῃ ἀπ' ὀπίσω.
 Φοροῦν ποδιᾶς ὀλόχρυσες, μανίκια κεντημένα. Ἐχουν
 σφιχτὰ πλεγμένα τὰ μαλλιά καὶ τριαντάφυλλο στὴν κο-
 ρυφή τους.

Ὀλόγυρα οἱ κυνηγοὶ πυροβολοῦν μὲ τὰ τουφέκια. Καὶ
 ἡ νύμφη ποῦ λάμπει στὰ χρυσᾶ καὶ στᾶσπρα, χαμηλο-
 βλέπει καὶ ἔλαφροπερπατάει.

Κατέβα, αὐγή, ἀπ' τὸ ἄρομα σου!
καὶ σὺ νυφοῦλα μου θροοῖσόν!

φωνάζει ὁ γέρω πατέρας τοῦ παλληκαριοῦ. Καὶ ἡ συνο-
δεία ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον. "Ὅλα τὰ κορίτσια ἐλόγυρα,
ὄλες ἢ γυναῖκες, τὰ παλληκάρια ὄλα καὶ οἱ χωριανοὶ κι-
νοῦνε τὰ μανδήλια.

Πᾶνε στὸ σπίτι τοῦ γαμβροῦ ποῦ περιμένει ὁ παπᾶς.
Νὰ δώσῃ τὴν εὐχή του, νὰ εὐλογῆσῃ τὸ στεφάνι!

Τὸ τραῖνο ἐπλησίαζε κ' ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸν γάμον.
Ποτὲ δὲν εἶδα στὴν Βλαχιά ποίησι καμμία. Μὰ στὴν
Μολδάβα εἶνε ποίησις τὰ πάντα.

[Κων/λεις, 1911]

ΝΙΚ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Ποίας γλώσσας δὲν κατέχει

- Εἶπε ἀλήθεια, κύριε καθηγητὰ ὅτι κατορθώσατε νὰ γίνετε κάτο-
χος ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν;
- Μάλιστα, ὅλων. Μόνον δύο δὲν κατέχω...
- Ποίας;
- Τὴν γλῶσσαν τῆς γυναικός μου, μίαν καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς
πεθερᾶς μου — δύο...